

Mål C-13/05

Sonia Chacón Navas

mot

Eurest Colectividades SA

(begäran om förhandsavgörande från
Juzgado de lo Social nº 33 de Madrid)

”Direktiv 2000/78/EG — Likabehandling i arbetslivet —
Begreppet funktionshinder”

Förslag till avgörande av generaladvokat L.A. Geelhoed föredraget den 16 mars
2006 I - 6471
Domstolens dom (stora avdelningen) av den 11 juli 2006 I - 6488

Sammanfattning av domen

1. *Begäran om förhandsavgörande — Domstolens behörighet — Gränser
(Artikel 234 EG)*
2. *Socialpolitik — Likabehandling i arbetslivet — Direktiv 2000/78
(Rådets direktiv 2000/78, artikel 1)*

3. *Socialpolitik — Likabehandling i arbetslivet — Direktiv 2000/78*
(Rådets direktiv 2000/78, artiklarna 2.1 och 3.1 c)

4. *Socialpolitik — Likabehandling i arbetslivet — Direktiv 2000/78*
(Rådets direktiv 2000/78, artikel 1)

1. I ett förfarande enligt artikel 234 EG, vilket grundar sig på en tydlig funktionsfördelning mellan de nationella domstolarna och EG-domstolen, är det den nationella domstolen som skall bedöma omständigheterna i målet. Det ankommer också uteslutande på den nationella domstol vid vilken tvisten anhängiggjorts och som har ansvaret för det rättsliga avgörandet att mot bakgrund av omständigheterna i målet bedöma såväl om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken som relevansen av de frågor som ställs till domstolen. Följaktligen är domstolen i princip skyldig att meddela ett förhandsavgörande när de frågor som ställts avser tolkningen av gemenskapsrätten.

begärda tolkningen av gemenskapsrätten inte har något samband med omständigheterna eller föremålet för talan i målet vid den nationella domstolen, när frågan är hypotetisk eller när domstolen inte har tillgång till de uppgifter om omständigheterna i målet och om relevant nationell rätt som krävs för att den skall kunna ge ett användbart svar på de frågor som har ställts till den.

(se punkterna 32 och 33)

Det ankommer emellertid i undantagsfall på domstolen att — för att pröva sin egen behörighet — undersöka de omständigheter som har föranlett den nationella domstolen att begära ett förhandsavgörande. Domstolen har endast möjlighet att underlåta att besvara en tolkningsfråga från en nationell domstol när det är uppenbart att den

2. En person som sagts upp enbart på grund av sjukdom omfattas inte av den allmänna ram som fastställs för bekämpning av diskriminering på grund av funktionshinder i direktiv 2000/78 om inrättande av en allmän ram för likabehandling.

Även om begreppet funktionshinder i direktiv 2000/78 skall förstås som en begränsning till följd av fysiska, psykiska

eller mentala skador vilken hindrar den berörda personen att delta i arbetslivet, kan begreppet funktionshinder inte utan vidare likställas med begreppet sjukdom. Genom att använda begreppet funktionshinder i artikel 1 i direktivet, har lagstiftaren avsiktligt valt ett begrepp som skiljer sig från begreppet sjukdom. Den vikt som gemenskapslagstiftaren har fäst vid åtgärder för att anpassa arbetsplatsen till personer med funktionshinder visar att lagstiftaren har avsett situationer där personer är hindrade att delta i arbetslivet under en lång period. För att begreppet funktionshinder skall anses omfatta begränsningen krävs alltså att det är troligt att begränsningen varar under en lång tid.

— i fråga om uppsägning — hinder för en uppsägning på grund av funktionshinder som, med iakttagande av skyldigheten att vidta rimliga anpassningsåtgärder för personer med funktionshinder, inte är motiverad av att personen saknar kompetens eller förmåga eller inte står till förfogande för att utföra den aktuella tjänstens grundläggande uppgifter.

(se punkt 51 samt punkt 2 i domslutet)

I direktiv 2000/78 förekommer dessutom ingen antydning om att arbetstagare är skyddade av förbudet mot diskriminering på grund av funktionshinder så snart som en sjukdom, oavsett art, yttrar sig.

(se punkterna 43–47 samt punkt 1 i domslutet)

3. Förbudet mot diskriminering på grund av funktionshinder i artiklarna 2.1 och 3.1 c i direktiv 2000/78 om inrättande av en allmän ram för likabehandling utgör

4. Sjukdom som sådan kan inte anses vara en diskrimineringsgrund som skall läggas till de i direktiv 2000/78 om inrättande av en allmän ram för likabehandling förbjudna grunderna för diskriminering.

I EG-fördraget förekommer inte någon bestämmelse om förbud mot diskriminering på grund av sjukdom som sådan. Medlemsstaterna är visserligen bundna av den allmänna principen om icke-

diskriminering då den nationella situation som skall prövas i målet vid den nationella domstolen omfattas av gemenskapsrättens tillämpningsområde. Av detta följer emellertid inte att tillämpningsområdet för direktiv 2000/78, genom en analogisk tolkning, skall anses

omfatta annan diskriminering än diskriminering på de grunder som uttömmande uppräknas i artikel 1 i direktivet.

(se punkterna 54, 56 och 57
samt punkt 3 i domslutet)